USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: R. I.**, zastoupena JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2006, č. j. 56 Az 84/2006 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni, advokátce JUDr. Evě Poláčkové, se odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2006, č. j. OAM - 9219/VL - 07 - P07 - R2 - 2001. Tím žalovaný stěžovatelce neudělil azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a současně na ni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění kasační stížnosti stěžovatelka zejména tvrdí, že krajský soud v jejím případě nesprávně posoudil pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu a dále důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině žen - obětí sexuálního obtěžování. Soud v jejím případě sice připustil, že sociální skupinou mohou být i sexuálně obtěžované ženy, ale zároveň existenci pronásledování neshledal, neboť se neobrátila na státní orgány ani nevyhledala jinou pomoc. Soud však vůbec neuvedl, o co opírá svůj závěr, že sexuální obtěžování je v Moldavsku možné postihovat v rámci trestního řízení. Zcela irelevantní je konstatování soudu o rovnoprávnosti mužů a žen v Moldavsku. Stěžovatelka dále uvedla, že na moldavské státní orgány se neobracela,

protože i jejich představitelé jsou zapojeni v sexuálně motivovaném násilí. Takové jednání proto není postihováno a naopak je tolerováno. Dále konstatovala, že nemohla vyhledat ochranu v Ruské federaci, jelikož tam existuje systém registrace k pobytu, tzv. propisek, a ona tam nikdy nežila, pročež by mohla být šikanována či mít potíže s registrací k pobytu. Stěžovatelka dále cituje anglicky psaný text zprávy Norwegian Refugee Council z května 2005. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Poukázal rovněž na nepřípustnost námitek týkajících se registrace k pobytu v Ruské federaci, neboť nebyly uplatněny v řízení před ním ani před krajským soudem. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že žalovaný o stěžovatelčině žádosti o azyl rozhodl novým rozhodnutím znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 4. 3. 2002, č. j. OAM - 9219/VL - 07 - P01 - 2001, bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2005, č. j. 55 Az 225/2004 - 59, zrušeno. V tomto rozsudku se krajský soud řídil právním názorem, který ve věci vyslovil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 Azs 92/2004 - 51.

Stěžovatelka podala žádost o azyl dne 17. 9. 2001. Do České republiky přijela z Moldavska, kde celý život žila, protože přítel její kamarádky jí sexuálně obtěžoval a vyhrožoval jí násilím i smrtí. Ruské státní občanství přijala v květnu roku 2000, protože s ruským cestovním pasem je jednodušší cestovat po Evropě. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného uplatnila toliko nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné posouzení pojmu sociální skupina ve vztahu k výkladu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.. Kasační stížnost je tedy s výjimkou níže uvedenou přípustná.

Nepřípustnou shledal Nejvyšší správní soud námitku vztahující se k závěrům žalovaného i krajského soudu ohledně možnosti vyhledat ochranu v zemi stěžovatelčiny státní příslušnosti - Ruské federace. Tyto námitky stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení

ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Jak Nejvyšší správní soud mj. konstatoval například v rozsudku ze dne 9. 6. 2005, č. j. 7 Azs 71/2005 - 61, dostupném na www.nssoud.cz, *Jedním ze základních předpokladů pro posouzení, zda jsou v případě žadatele o azyl splněny podmínky ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je správné zjištění jeho státního občanství.* Ve stěžovatelčině případě nebylo nijak zpochybněno, že je občankou Ruské federace. Jelikož potíže, které popisovala, měla na území Moldavské republiky, jsou tyto skutečnosti z pohledu zákona o azylu zcela irelevantní, neboť měla možnost vyhledat ochranu země, jejíž je státní občankou. Námitkami proti tomuto závěru se Nejvyšší správní soud jak výše uvedeno pro nepřípustnost nemohl zabývat.

Nad rámec výše uvedeného pak soud konstatuje, že rovněž otázkami výkladu pojmu sociální skupina v kontextu stěžovatelčina případu - tedy potíží se soukromými osobami - se opakovaně a podrobně ve své judikatuře zabýval. Příkladmo lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, advokátce JUDr. Evě Poláčkové, nebyla odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti přiznána, jelikož přes výzvu soudu nesdělila, jaké úkony právní pomoci po svém ustanovení učinila, a ani soud z obsahu spisu žádné takové úkony nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu